

netop paa Grund af dette unationale i hans Afstamning, der satte ham istand til at betragte det hjemlige Liv paa Frastand og bedømme det uden Fordomme.

Hertil kom, at heller ikke hans Dannelse var af den sædvanlige dansk-tyske Art. Han havde sin aandelige Hjemstavn i romansk Kultur, og hans Forkærlighed for fransk Smagsforfinelse — den han som ung lagde for Dagen ogsaa ved en vis ydre Elegance — gjorde ham straks mistænkt mellem hans Landsmænd, ikke mindst i den lærde Verden. I Grunden havde han vel sine bitreste Modstandere indenfor selve Universitetets Mure. Med sit smukke og meget velplejede Haar, sit store, altid snehvide Skjortebryst, sit hele omsorgsfuldt hægede Ydre var han nøjagtig saadan, som de gamle teologiske Professorer forestillede sig en Charlatan.

Dog, alt dette var endnu ikke tilstrækkeligt til at forklare den overordenlige, formelig tidskelsættende Virkning af hans Optræden. Han besad visselig glimrende Evner men var dog ikke, hvad man i Almindelighed forstaar ved et „Geni“, ingen selvfødende Aand, ingen Nyskaber. Sammenlignet med hjemmeavlede Originaler som Grundtvig eller Kierkegaard kunde han endog synes at mangle dybere Ejendommelighed. Han havde været for utaalmodig til at udruge nogen selvstændig Verdensanskuelse, for livsoptaget og levelysten til en saadan sejt, dagsky, edderkoppeagtig Udspinden af eget Personlighedsindhold, hvorunder ogsaa ringere Begavelser kan slumpe til at gøre mere og mindre mageløse Opdagelser. Med sin rastløse Higen kunde han snarere lignes ved en gylden Arbejdsbi, der i Sol og Storm afsøgte alle Aandens Blomstermarker og